

РЕШЕНИЕ

№ 6938

гр. София, 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7765** по описа за **2023** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Е. В. П. срещу Решение № 1264 от 17.03.2023 г., постановено по НАХД № 16610/2022 г. по описа на СРС, 12-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство Серия К № 5142003, издаден от СДВР, с който на Е. В. П., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл.182, ал. 1, т. 2 ЗДвП, е наложено наказание „глоба“ в размер на 50,00 /петдесет/ лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Според касатора неправилно в ЕФ не е посочена стойността на допустимата техническа грешка при изчисляване на скоростта на движение на МПС, нито дали тази стойност е приложена в конкретния случай, така че да се достигне до посочената в ЕФ установена скорост на движение на МПС от 62 км/ч. Поради изложените съображения, моли касационната инстанция да отмени решението на СРС и потвърдения с него електронен фиш.

В съдебно заседание, касаторът се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата на сочените в нея основания. Претендира разноси по списък.

Ответникът не се представлява. Постъпили са писмени бележки, с които оспорва

касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за нейната основателност.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл.210, ал.1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл.208 АПК, съдебно решение.

За да потвърди електронен фиш (ЕФ) серия К № 5142003, въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че на 09.07.2021 г., в 11,09 часа в [населено място] по [улица], до блок № 4, с посока на движение от [улица]към [улица]се движел лек автомобил „М. Е 320 ЦДИ“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на Е. В. П., със скорост 62 км/час при ограничение на скоростта 50 км/час за населено място. Скоростта, с която се движел автомобилът, била засечена с автоматизирано техническо средство АТСС АRH САМ S1. За така констатираното нарушение на бил издаден електронен фиш серия К № 5142003 по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът е обосновал и правните си изводи, че оспореният електронен фиш притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Въз основа на събраните и ценени доказателства по делото съдът е приел, че Е. В. П. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС.

Решението е законосъобразно.

Правилно въззивният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Е. В. П., като участник в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта за населено място. По аргумент от чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена в населено място, като разрешената скорост е 50 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство (видно от удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126 и протокол № 10-С-ИСИС от 09.03.2021 г. от проверката на мобилната система за видеоконтрол), като приложените снимки съгласно чл.189, ал.15 ЗДвП са годни веществени доказателства.

Електронният фиш съдържа предвидените в чл.189, ал.4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане.

Неоснователно е възражението на касатора относно реквизитите на електронния фиш. От гореизложената нормативна уредба е видно, че няма изискване за посочване на стойността на допустимата техническа грешка при изчисляване на скоростта на движение на МПС. След като в нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП не е предвидено като

задължително условие посочването на максимално допустимите грешки на скоростомерите, то липсата на това посочване не представлява съществено процесуално нарушение на изискванията към формата и съдържанието на електронния фиш.

Неоснователно е и възражението, че не става ясно дали отклонението е взето предвид от АНО. Видно от представената снимка към ЕФ Серия К 5142003, установената скорост е 65 км/ч. В ЕФ е посочена установена скорост 62 км/ч след приспаднат толеранс 3 км/ч съгласно чл. 755 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол.

Въз основа на изложеното настоящият състав намира, че с атакувания електронен фиш законосъобразно е наложена глоба на касатора, поради което решението на СРС се явява правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, които да обуславят различна преценка на събраните по делото доказателства.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1264 от 17.03.2023 г. по НАХД № 16610/2022 г. на СРС, НО, 12 съставв.

ОСЪЖДА Е. В. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: